

3) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 19:

Forslag til folketingsbeslutning om beskatning af private pensionsordninger.

Af Waldorff (VS) og Wilhelm (VS).
(Fremsat 11/11 82. Første behandling 30/11 82. Betænkning 27/5 83).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 5 stemte for, 136 imod; 15 stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 183:

Forslag til lov om en realrenteafgift af visse pensionskapitaler m.v.

(Fremsat 13/4 83. Første behandling 21/4 83. Betænkning 25/5 83. Anden behandling 30/5 83).

Der var stillet 4 ændringsforslag af ministeren for skatter og afgifter (se nedenfor).

Ændringsforslag

Af ministeren for skatter og afgifter:

Til § 3

1) I stk. 3, nr. 2, indsættes efter »realkreditinstitutter«: », Dansk Landbrugs Realkreditfond«.

Til § 8

2) I stk. 8 udgår 4. og 5. pkt., og i stedet indsættes:

»For aktiver, der ikke er omfattet af § 4, stk. 3, skal Lønmodtagernes Dyrtidsfond dog anvende handelsværdien ved udgangen af 1982 og ved udgangen af afgiftsåret. Kapitalpensionsfonde og tontineordninger skal opgøre værdien af formuen efter reglerne i stk. 9, idet dog pantebreve og andre fordringer opgøres til handelsværdien ved udgangen af

1982 og til den ifølge § 4, stk. 3, regulerede værdi ved udgangen af afgiftsåret. Fast ejendom opgøres til den kontante handelsværdi. Stk. 6 finder tilsvarende anvendelse på indestående i disse fonde og ordninger.«

3) I stk. 9, litra a) og litra b), indsættes efter »indeksobligationer,«: »konvertible obligationer,«.

Til § 24

4) Som stk. 4 indsættes:

»Stk. 4. Ved udgangen af 1983 skal kapitalpensionsfonde efter § 2, stk. 1, nr. 9, opføre anskaffelsessummen efter § 4, stk. 3 og 4, for obligationer som anført i § 25, stk. 2-4, og for pantebreve og andre fordringer til handelsværdien ved udgangen af 1983. Den således opgjorte anskaffelsessum anvendes tillige i de i stk. 3 omhandlede tilfælde.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Ændringsforslaget er en tydeliggørelse af, at afkast af indeksobligationer udstedt af Dansk Landbrugs Realkreditfond ikke medregnes i afgiftsgrundlaget. Dansk Landbrugs Realkreditfond er omfattet af lov nr. 81 af 17. marts 1982 om indeksregulerede realkreditlån.

Til nr. 2 og 4

Kapitalpensionsfonde er omfattet af lovforslagets § 2, stk. 1, men kan ikke antages at have registreret anskaffelseskursen for værdipapirer. Ændringsforslagene indebærer, at disse fonde ved opgørelsen af afgiftsgrundlaget og overgangsfrigagelsen skal opgøre obligationsbeholdningen på samme måde som foreskrevet for pengeinstitutternes kapitalpensionskonti, mens pantebreve og andre fordringer opgøres til handelsværdien. Endvidere præciseres, at fast ejendom skal opgøres til den kontante handelsværdi i overgangsordningen.

Til nr. 3

Ændringsforslaget er redaktionelt.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-4
vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Lykketoft (S):

Hvem skulle for et år siden have troet, at det den 1. juni 1983 var muligt at færdigbehandle et lovforslag om realrenteafgift af pensionskapitaler, et forslag, der i 1984 vil overføre 4½ mia kr. til statskassen, i 1985 7½ mia kr. og i 1986 9-10 mia kr.? Hvem skulle tro, at et sådant forslag ville blive næsten enstemmigt vedtaget i folketinget? Men så mærkeligt er det politiske liv somme tider. Det er svært for os i socialdemokratiet at skjule vor meget store tilfredshed med dette forløb. Vi håber også, at vælgerne omhyggeligt har noteret sig, hvad der er sagt og gjort i denne sag det sidste par år.

Vi har ikke måttet sluge kameler. Vi har tværtimod fået vores politik igennem, og vi har fået fastslået, at vor analyse var rigtig. Der var ikke nogen regering, der kunne give et troværdigt bud på opretning af statsfinanserne uden også at anvende denne beskatning, og der var ikke noget mere nærliggende mål for en ny beskatning, efterhånden som en høj realrente opbyggede urealistiske krav på fremtiden.

Her havde vi en mulighed for at mindske statsunderskuddet uden at øge arbejdsløsheden, og samtidig kunne vi sikre en mere rimelig fremtid i indkomstfordelingen og mindske risikoen for tiltagende inflationsproblemer.

Det sagde vi længe og indtrængende, og det blev vi skældt meget ud for at sige af hr. Poul Schlüter, hr. Christophersen og hr. Arne Melchior. Der blev bygget op til den næste store antisocialdemokratiske hetz efter forbilledet fra succesen med at vælte en fornuftig jordlovgivning i 1963 og en rimelig parcelhusbeskatning i 1973. Der blev tegnet et billede af socialdemokraterne som modstandere af private pensioner og af privat opsparing i det hele taget. Der skulle scores billige politi-

ske points på bare at sige nej. Det er selvfølgelig ikke mindst på den baggrund, at jeg finder det ganske særlig tilfredsstillende, at vi om nogle minutter endeligt konfirmerer forligsresultatet fra december i form af lovgivning.

Realrenteafgiften er uden sammenligning den største sag, der klares på det skattepolitiske område i denne folketingssamling, og det er det største og mest konstruktive bidrag til at sanere statens finanser. Der er tale om en permanent lovgivning. Forligspartiernes aftale og deres samlede styrke garanterer for bestandigheden. Der er enighed om, at hovedkonstruktionen i denne lov skal være et væsentligt og et varigt led i skattepolitikken. Vel kan man måske tænke sig justeringer hen ad vejen, men der vil hverken ske skærper eller lempelser i forhold til de hovedprincipper, der nu fastlægges. Det løfte har partierne givet hinanden med aftalen af 13. december, og det giver politisk borgfred om en stor og vigtig sag.

Hvis den samme lov var blevet vedtaget af et snævert flertal under en socialdemokratisk regering, er der ingen tvivl om, at en hetzkampagne ville fortsætte. Der ville blive givet løfter om lempelser, hvis mindretallet skulle blive til et flertal. Pensionsbeskatningen ville fortsat være en politisk kasterbold i den politiske debat, forplumringen ville være ved, og der ville være risiko for psykologiske reaktioner, hvor pensionsordninger stik imod de sikredes egne interesser bliver ophævet under indtryk af oppiskede politiske stemninger. Det vil ikke ske nu.

Ligesom vi har fået en fordobling inden for kapitalpensionsområdet, siden dette områdes undergang blev spået ved afgiftsforhøjelsen i 1979, vil vi også se en fortsat og ønskelig vækst i de private pensionsordninger. Når feltet politisk lukkes helt af her til formiddag, vil pensionskasser, forsikringselskaber og pengeinstitutter have en stærk egeninteresse i at stoppe overdrivelserne, og de vil antagelig i stedet stille og roligt forklare deres medlemmer og kunder, at det fortsat er godt og fornuftigt at sikre sin alderdom gennem pensions- og forsikringsordninger. For det er jo realiteten. Private pensioner, der opnår en gennemsnitlig realrente på blot 3 pct., vil være konkurrencedygtige med en tjenestemandspension, og som jeg også sagde det under andenbehandlingen: denne balan-

[Lykketoft]

ce mellem tjenestemands- og overenskomst-pensioner vil socialdemokratiet også i fremtiden værne om. Ingen berettigede og rimelige forventninger svigtes, men de uoverskuelige konsekvenser af en alt for høj realrente fjernes.

Til pensionskasser og forsikringsselskaber og pengeinstitutter vil jeg sige tak for kampen. Jeg synes, der har været gjort et imponerende benarbejde de sidste par år; der har været mange stilarter i stemmeføring og i kampagneform, men det naturlige fælles udgangspunkt har selvfølgelig været, at flest muligt af privilegierne skulle bevares. Alligevel har dialogen med institutionerne bidraget til, at legitime hensyn er blevet varetaget, og at tekniske indvendinger er blevet imødekommet et langt stykke ad vejen. Det synes jeg man skal stille sig tilfreds med, ellers efterlades man debatmæssigt ude i et politisk hjørne alene i selskab med det politiske falitbo, der kalder sig fremskridtspartiet, og det er vel ikke den mest solide partner for f.eks. Kirsten Stallknecht eller Nyløkke Jørgensen. Kendsgerningen er jo, at det eneste parti, der siger, det vil værne om pensionsprivilegierne, samtidig er det parti, der ønsker at nedskære antallet af beskæftigede med pensionsret til en brøkdel ved at afvikle store dele af den offentlige sektor. Så er det jo mere forståeligt og mindre imponerende, at man mener, der er råd til meget store pensioner til de få, der bliver tilbage.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Det er ikke normalt, at man udnytter et forlig således, som det her sker af hr. Lykketoft. Vi havde ikke forventet denne tale fra den tidligere skatteminister. Hr. Lykketoft ved udmærket, at man bøjer synspunkterne mod hinanden, når man indgår et forlig, man giver, og man tager, og det er det, som det foreliggende lovforslag, som nu om lidt vedtages med et stort flertal, er udtryk for.

Jeg synes, det er yderst skuffende, at hr. Lykketoft på denne måde forsøger at slå partipolitisk mønt af det foreliggende lovforslag.

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Med hensyn til det skuffende i hr. Lykketofts tale kan jeg ganske tilslutte mig det, hr. Gammelgaard har sagt.

Derudover synes jeg, der kan være behov for en tilføjelse. Når hr. Lykketoft heroppefra siger, at det politiske liv er underfundigt og skifter hurtigt, vil jeg gerne minde om, at grunden til, at det er nødvendigt at gennemføre denne realrenteafgift, netop er den absolut ødelæggende virkning, socialdemokratiet har påført dansk politik igennem mange år. At hr. Lykketoft på den baggrund slår sig for brystet i forbindelse med tredjebehandlingen af realrenteafgiften, synes jeg også er temmelig underfundigt.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg kan ikke forstå, at regeringspartierne ikke har spor positivt at sige om, at regeringen nu med så stor majoritet får gennemført et af sine forslag. Det er næsten kun kritik, der kommer fra regeringspartierne. Jeg synes, regeringen har vundet en meget stor sejr ved i dag at få gennemført det mest indbringende skatteforslag, man har set i nyere tid. Vi ville gerne støtte regeringen i, at der var kommet endnu flere penge i statskassen gennem dette forslag, men det var regeringen ikke så interesseret i. Den har således ikke handlet helt så ansvarligt, som vi ville have gjort det i denne sag, men der er dog sket store fremskridt alligevel.

Selv uden de lempelser, der er kommet igennem, siden forslaget blev fremsat, må man nok sige, at pensionsopsparingerne stadig væk er den mest givtige måde at opspare på. Hvis flertallet omkring denne lovgivning havde være centreret om den venstre side af salen, var det måske ikke gået helt så roligt af, som det nu gør med det store flertal, der står bag ved lovforslaget.

Vi har hørt forsikringsselskaberne. De er bange for, at kunderne nu ville tage flugten fra opsparingsordningerne, og at de dermed ikke kunne få de indtjening, de var vant til. Hvis det skulle vise sig, at der var en enkelt kunde, der ikke stadig væk kan se, at de opsparinger er den mest givtige måde at spare op på, må man sige, at forsikringsselskaberne har gjort, hvad de kunne for at skræmme kunderne væk. De har i den sidste måneds tid fortalt, at nu var alt tabt, og der var intet ved at spare op i pensionsordninger. Vi

[Marianne Bentsen-Pedersen]

håber, at forsikringssselskaberne nu begynder en lidt anden kampagne, efter at lovforslaget er vedtaget.

Jeg synes, der er al mulig grund til at takke regeringen for det, de får igennem, og at gratulere regeringen med det store flertal, der nu vil samle sig.

Askjær Jørgensen (FP):

Man kan aldrig blive for gammel til at lære. Hr. Lykketofts ordførertale kan måske være en belæring til regeringspartierne om, hvem man skal kigge efter, når man skal lave forligsaftaler. Hr. Lykketofts ordførertale var den groveste trampen i ansigtet på forligspartier, man nogen sinde har hørt herfra; man kan ikke sige, det var fair, man kan ikke sige, at det var pral, nej, det var storskrideri af storformat.

Det er helt klart, at hr. Lykketoft var heroppe for at bevise, at nu har jeg, hr. Lykketoft, fået mit flagskib søsat, nu har jeg sejret over alt og alle, nu har jeg fået denne sag, som jeg vil have den.

Så kan jeg kun sige til danske lønmodtagere, til alle dem, der har sparet op til deres pension og i god tro har forsøgt at sikre deres alderdom: læs hr. Lykketofts ordførertale meget grundigt og overvej den, når I går til stemmeurnerne, når I går hen og betaler jeres fagforeningskontingenter. Se på, hvad de penge, I betaler til socialdemokratiet, bliver brugt til. Det er det eneste, vi har tilbage.

Hr. Lykketoft talte om et fallitbo. Når vi har de nuværende regeringspartier, er det vel, fordi socialdemokratiet som fallitbo smed tøjlerne sidste sommer, så hvis vi skal lave en konkurrence om, hvem der er tættest ved at præstere et fallitbo, må det nok være socialdemokratiet, der vinder. Derfor synes jeg, at hr. Lykketoft, selv om han er vældig begejstret i sin store glæde over at få sit eget flagskib søsat, skulle gå lidt stille med dørene, når man taler om fallitbo, når man har været minister i en socialdemokratisk regering.

Jeg har hørt tidligere socialdemokratiske finansministre tale om økonomiske afrunde osv. Jeg mener faktisk, at man i historien om nogle år tydeligt vil kunne læse i alle statistikker og kurver over vores økonomi, hvem det var, der tegnede fallitboet rent politisk i disse år her i Danmark. Det var først og fremmest hr. Lykketofts parti.

Det er en sag, der indeholder aspekter om troværdighed, det er en sag, der i allerhøjeste grad ikke tjener folketingsretten til ære; der er tale om brudte løfter. Vi mangler stadig væk et svar, især fra det konservative folkeparti, der siger, at dette her er noget, man nødtvungent er gået med til. Er det således, at det konservative folkeparti for tid og evighed eller for 5 år eller for 10 år eller for 20 år har deponeret sin sjæl, handlekraft og selvstændighed i denne sag i lommen på hr. Lykketoft? Hvor lang tid gælder denne pantsætning af det konservative partiprogram? For hvor mange år gælder den? Hvornår udløber den? Er det et 20 års eller 30 års lån, eller hvor lang tid strækker den prioritering sig over? Det ville være meget interessant at få det oplyst.

Det, vi nu først har at kæmpe for, er at hjælpe de mennesker, som efterhånden mærker disse ting, når de skal have deres pensioner udbetalt. Vi må forsøge at få dem hjulpet på anden måde, og det kan naturligvis gøres ved at lempe på den beskatning, der er, når pensioner kommer til udbetaling. Jeg vil gerne spørge skatteministeren, om skatteministeren har overvejet, hvis det skulle blive parlamentarisk muligt, at imødekomme eller komme lidt salve på de sår hos de mennesker, der bliver ramt, ved f. eks. at regulere de 40 pct. i nedadgående retning.

Emmert Andersen (CD):

Også jeg skal udtrykke min forundring over hr. Lykketofts indlæg her ved sidste behandling af pensionsbeskatningslovgivningen.

En ting er, hvad vi ønsker, en anden ting er, hvad der er politisk mulighed for. CD ønskede ikke denne beskatning, men vi så, at vi havde fået noget, der var værre, hvis vi ikke gik med.

Lad mig lige fastslå, at vi har ikke fået realrentebeskatning med tilbagevirkende kraft; det gælder først for opsparing efter 1. januar 1983. Lad mig også lige fastslå, at det ikke er 2 pct. realrente, vi nu taler om, det er 3½ pct. realrente. Vi har altså opnået noget, og det er CD-politik, fordi det er pragmatisk politik.

Hvis regeringen får lov til at sidde længe og kan videreføre den politik, der allerede er påbegyndt så godt, tror jeg også, at vi vil

[Emmert Andersen]

oplevelse, at den slet ikke får den store effekt, som hr. Lykketoft regner med. Den største sikring af opsparenes midler er at holde inflationen i ave. Det er sket, og kan regeringen få lov til at fortsætte, vil det også fortsætte fremover. Det er den bedste garanti for opsparerede midler.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg deler også forbløffelsen over hr. Lykketofts indlæg. Jeg betragter det at være opposition i et demokrati som noget særdeles nødvendigt og ærefuldt. Derfor kunne jeg ikke lade være med at komme i tanker om et gammelt ordsprog, da jeg hørte hr. Lykketoft, og det var dette: »Når skidt kommer til ære, ved det ikke, hvordan det vil være.« (Munterhed). Jeg håber, at socialdemokratiet lærer at tage det ansvar på sig, det er at være opposition i et demokrati.

Det radikale venstre vil stemme for forslaget. Vi mener, at princippet om beskatning af realrenten af pensionsopsparing er den rigtige måde at beskatte på.

Jeg skal i anledning af, at der åbenbart skal rippes op i mange gamle ting, gøre opmærksom på, at det varede en hel del tid, før socialdemokratiet fandt ud af, at det var den rigtige måde at gøre det på, og det er godt, at vi er endt dér.

Det radikale venstre føler sig ikke overbevist om, at udformningen af den måde, man vil beskatte på, er rigtig, og vi vil derfor, uagtet vi stemmer for forslaget, til efteråret vende tilbage med ændringer. Jeg minder om, at individuelle opsparere – det drejer sig dog om så meget som 10 pct. af opsparerne til pensionsopsparingen – ikke har mulighed for at forstå den skat, de nu skal betale. Vi føler os ikke overbevist om, at det rigtige fremføringstidspunkt for dårlige år er ved en realrente på nul. Det er nok snarere rigtigt at give tilladelse til fremføring af dårlige år til modregning i gode fra det tidspunkt, hvor realrenten er 1,5 pct. og derunder.

Vi stemmer for forslaget, fordi vi mener, at det er nødvendigt i en tid med meget høj realrente, at samfundet sikrer sig mod uheldige virkninger af dette forhold ved at inddrage den høje realrente, når den overstiger 3,5 pct.

Wilhelm (VS):

Jeg forstår meget godt, at specielt hr. Lykketoft triumferer i denne sag. Når man tager forhistorien i betragtning og den utrolig demagogiske argumentation, der blev ført af alle borgerlige partier, er den sørgelige kendsgerning, at hr. Lykketoft har ret: hvis det var blevet gennemført af socialdemokratiet og venstrefløjten, havde vi været ude for en pressehetz, som minder om jordlovsafstemningen eller noget i den retning, og det er altså kvaliteten af de borgerlige partiers politiske arbejde og deres argumenter.

Om selve indholdet vil jeg sige, at vi for så vidt også kunne triumfere over, at man endelig tager fat på disse ting, for det har vi talt om i årevis måtte gøres. Vi mener ikke, at dette er den bedste løsning. Vi mener også, at man vil få problemer med den, men vi ved også, at det i hvert fald ikke har været muligt indtil nu – det så vi for et øjeblik siden – at komme igennem med noget, der var rigtigere. Vores eget skitseforslag til beskatning af pensionskapitaler eller rettere til ophævelse af skatteprivilegiet for disse opsparinger faldt for et øjeblik siden med kun vore egne stemmer for. Så det ligger fuldstændig klart, at der ikke er nogen vej nu. Derfor må vi forholde os til det, der ligger. Man tager altså fat – for begrænset efter vores mening – på det område, der skal tages fat på. Den mere detaljerede kritik af det leverede jeg ved anden behandling og skal ikke gentage den her.

Jeg vil kun sige, at det hovedpunkt, som jeg er overbevist om man bliver nødt til at se på om nogle år – uanset hvor meget man har aftalt med hinanden, at man står fast på dette, og at der ikke skal ændres ved denne form – er, at man ulykkeligvis har valgt at gøre realrenten og ikke reallønsudviklingen til målestokken for, hvor meget der skal beskattes. Det vil betyde, at der igen er fuldstændig vilkårlighed omkring dækningsprocenterne i forhold til slutlønnen. Man kan med den ordening, der nu er aftalt, risikere at få dækningsprocenter nede under de 40 i forhold til slutlønnen, og man kan også risikere at få dækningsprocenter langt over de 100. Det vil helt vilkårligt afhænge af, hvordan realrenten og lønnen udvikler sig i forhold til hinanden.

Skulle man have løst det problem, som bl. a. hr. Lykketoft måske lidt demagogisk påpegede, at i de år, hvor der var det aller-

[Wilhelm]

største gab og man kunne risikere pensioner, der var helt ude af trit med indkomsterne i øvrigt i samfundet, skulle man selvfølgelig have knyttet an ikke til realrenten, men til, hvordan de almindelige lønindkomster udviklede sig.

Der er mange andre kritikpunkter. Jeg anførte dem ved anden behandling. Jeg er sikker på, at man nok vil få øjnene op for dem, efterhånden som erfaringerne løber ind, men her er altså kun nævnt det vigtigste af det.

Da det ikke desto mindre – i hvert fald for det første par år – vil give et provenu fra det rigtige sted og afhjælpe den gældsætning, man ellers kaster befolkningen ud i, vil vi, efter at vores eget forslag nu er totalt blokeret, som vi så før, stemme for det, der foreligger.

Arne Bjerregaard (KrF):

Ingen kan vel mere end jeg glæde sig over, at vi nu endelig får denne lovgivning gennemført og gennemført med så bredt et flertal i folketinget. Derfor føler jeg, når det nu endelig er lykkedes at få det igennem, at denne tredjebehandling er særdeles beskæmmende, efter at vi var så enige. Den ødelægger eller vil være medvirkende i alt fald til at ødelægge fremtidige forlig – og brede forlig – her i folketinget.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foghel):

Det kræver ikke stor dybdepsykologisk forståelse at fatte, hvorfor hr. Lykkesoft holdt den tale, han holdt i dag, men han er jo ikke den eneste, der er tilfreds med det resultat, man opnår. Jeg vil også gerne melde mig blandt dem, der er tilfredse.

Jeg er tilfreds med, at det lykkedes på et meget tidligt tidspunkt af samlingen at indgå forlig om et spørgsmål, der har været debatteret i en årrække, således at der nu kan blive ro om pensionerne. Jeg er tilfreds med, at dette forlig indeholder en bestemmelse om, at man ikke beskatter med tilbagevirkende kraft. Jeg er tilfreds med, at man har indgået et forlig, der ikke griber ind i bestående kontrakter. Og jeg er tilfreds med, at vi har fået en realrente, der for det enkelte år skal være 3½ pct. Det er jeg vældig tilfreds med, og det

synes jeg er rart at man har kunnet opnå i en sag af så central betydning.

Det er naturligvis rigtigt – hvad hr. Bernhard Baunsgaard berørte – at dette er en kompliceret lov, for det er et kompliceret område, og det er en beskatningsform, som ikke er prøvet før i vort samfund. Jeg er sikker på, at loven, når den bliver vedtaget, vil gøre det muligt for alle de institutioner, der skal administrere den, at administrere den på en fornuftig og rimelig måde.

Der skal nu, så snart loven er trådt i kraft, af ministeriet for skatter og afgifter udstedes en række bekendtgørelser om teknik og fremgangsmåder inden for lovens rammer. Jeg vil sige til dem, der måtte have lidt tvivl, at det er en selvfølge, at de institutioner, der skal administrere loven, vil blive indbudt til at deltage i drøftelserne om, hvorledes disse bekendtgørelser kan udformes på den mest hensigtsmæssige måde inden for rammerne af den af folketinget vedtagne lov.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget
vedtoges med 145 stemmer mod 13.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 136:

Forslag til lov om ændring af lov om invalidpension m.v. og ophævelse af lov om pension til enker m.fl. (Indførelse af nye regler om førtidspension).

(Fremsat 28/1 83. Første behandling 15/2 83. Betænkning 19/5 83. Anden behandling 26/5 83).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Albertsen (S):